

ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Στις 10/3/2014 υποτίθεται ότι έπρεπε να παρουσιαστώ για να υπηρετήσω την υποχρεωτική στρατιωτική μου θητεία.

**Με το κειμενάκι αυτό δηλώνω
ότι αρνούμαι να υπηρετήσω
στον ελληνικό στρατό.**

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, επειδή εκεί θα γίνω σωστός άντρας. Δηλαδή, να είμαι ανταγωνιστικός, να είμαι κυριαρχικός, να είμαι βίαιος. Να αντιλαμβάνομαι τις γυναίκες σαν αντικείμενα άξια της προστασίας μου, της χλεύης μου και της υποτίμησής μου, να τις αποδέχομαι μόνο σαν χαριτωμένες παρουσίες και δέκτριες της σεξουαλικής μου όρεξης. Να μισώ τα αγόρια που αγαπάνε άλλα αγόρια, γιατί είναι ανώμαλοι και απιδαστικοί, να βιλέπω τις λεσβίες σαν «αλιποίπερα» μισογύνικων ανδρικών φαντασιώσεων.

Έχοντας ζήσει μια ζωή μέσα σε αυτή τη σεξιστική κουλτούρα, και έχοντας αναπαράξει ένα μεγάλο μέρος της, το να αρνηθώ αυτή τη τελειτή μήσης ανδρισμού που είναι ο στρατός είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω.

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, επειδή έτσι θα υπηρετήσω την πατρίδα μου. Γιατί αυτή η πατρίδα είναι υπεύθυνη για την καθημερινή βία, την αδικία και τον θάνατο που βιώνουν οι μετανάστες και οι μετανάστριες που είχαν την ατυχία να βρεθούν σε αυτή τη χώρα των καθαρμάτων. Γιατί παρά τα σχολικά παραμύθια, η ιστορία αυτής της πατρίδας είναι ιστορία εθνοκαθάρσεων, επεκτατικών πολέμων, εξόντωσης των πολιτικών διαφωνούντων. Γιατί αυτή η πατρίδα έχει ευθύνες για την εξόντωση των ελλήνων Εβραίων και έχει φροντίσει να θάψει τις ευθύνες αυτές. Γιατί αυτή η πατρίδα συνεχίζει να κυνηγάει, να στιγματίζει και να κάνει τον βίο αβίωτο σε όσους και όσες είναι διαφορετικοί. Το να αρνηθώ να προσφέρω τα χέρια μου και το μυαλό μου στον προστάτη αυτής της πατρίδας είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω.

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, επειδή τη βιάζω με 600 ευρώ το μήνα με μια κουτσουδουλιά και βοήθεια από γονείς, και ξέρω ότι τα συμπερόντά μου δεν θα τα εξυπηρετήσω με το να εξαφανιστώ για 9 μήνες και να συμβάλω στην εθνική ενότητα, αλληλ συμμετέχοντας σε κοινότητες αγώνα εναντίον της. Επειδή το πρόβλημά μου δεν είναι οι άνθρωποι που έτυχαν να γεννηθούν από την άλιτην πηλευρά των συνόρων, αλληλ τα αφεντικά που μας εκμεταλλεύονται εντός τους.

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, επειδή αρνούμαι να απεμπολήσω το βασικό μου δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του σώματος μου. Αρνούμαι να υποχρεωθώ να αποθηκευτώ μαζί με άλλους σε κάποιο στρατόπεδο, να φορώ στολή, το εθνόσημο, να ακούω τις διαταγές και τις γκαριδες του κάθε μαλάκα καραβανά, να στέκομαι προσοχή στον εθνικό ύμνο, να κάνω άσκοπες αγγαρείες, να εξοικειωθώ στην ιδέα του φόνου.

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, γιατί δεν έχω τσακωθεί ποτέ στη ζωή μου, γιατί όταν μου βάζουν τις φωνές νομίζω ότι θα λιποθυμήσω, γιατί είμαι φιλήσος, γιατί έχω βαρεθεί να μου πλένε «αχ, και να χα το μπόι σου», γιατί δεν έχω καμία διάθεση να δοκιμάσω τα όριά μου, όταν στην άλλη πλευρά των ορίων αυτών βρίσκονται η ψυχική διάλυση και η αυτοκτονία, γιατί στην ιδέα να χάσω τους φίλους και τις φίλες μου, τις συντρόφισσες και τους συντρόφους μου, την οικογένειά μου, μου κόβονται τα πόδια.

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, γιατί, όπως έχουν πει κι άλλοι άνθρωποι πριν από μένα, ο στρατός είναι όλα όσα δεν είμαι εγώ.

Επιλέγω την ολική άρνηση στράτευσης, γιατί θεωρώ ότι είναι ο μοναδικός πολιτικός τρόπος εναντίωσης στον θεσμό της υποχρεωτικής θητείας, ο μοναδικός δρόμος δημόσιας αντιπαράθεσης και συγκρότησης ενός αντιμιλιταριστικού κινήματος. Γιατί θεωρώ τους αγώνες που έδωσαν οι πρώτοι ολικοί αρνητές στράτευσης πριν από 30 χρόνια, σε συνθήκες πολύ δυσκολότερες και με κόστος πολύ μεγαλύτερο από ότι σήμερα, δικιά μου κληρονομιά και από τις πιο υψηλές στιγμές του κοινωνικού ανταγωνισμού, και γιατί θέλω να ενταχθώ στην σημερινή κίνηση εκείνων των ανθρώπων και των ομάδων που παίρνουν την απόφαση να αντισταθούν στην υποχρεωτική στράτευση και τον μιλιταρισμό.

Χωρίς να θέλω να κρίνω σε αυτό το κείμενο όσους παίρνουν την επιλογή του τρελήχαρτου, καθώς κατανώ τους προσωπικούς λόγους που μπορεί να έχει ο καθένας, θεωρώ ότι πρέπει να απαντήσω πολύ σύντομα σε όσους χαρακτηρίζουν την επιλογή της ολικής άρνησης ως «μαρτυρική» και «σαν μια επιλογή που δεν αξίζει το τρέξιμο», αντίδραση πολύ συχνή, δυστυχώς, όταν ανακρίνωνα σε συντρόφους και συντρόφισσες την επιλογή μου, ότι αντιστρέφουν την πραγματικότητα. Αν δεν κυριαρχούσε η επιλογή του 15, τότε οι ολικοί αρνητές στράτευσης θα ήταν χιλιάδες, και όχι οι δεκάδες που είναι σήμερα. Και τότε σίγουρα θα μιλάγαμε από άλλη θέση.

Όπως και να έχει, δεν νιώθω καθόλου ότι η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια μοναχική επιλογή. Η αποφασιστικότητα των ολοένα και περισσότερων συντρόφων που επιλέγουν την ολική άρνηση στράτευσης και οργανώνονται συλλογικά ήταν πολύτιμη βοήθεια κάθε φορά που αμφισβητούμενα τα προηγούμενα χρόνια.

Κλείνοντας λοιπόν, ευτυχώς δεν θα έχω να διηγηθώ ιστορίες ούτε από τον στρατό, ούτε πώς το έπαιξα για να πάρω το 15· ευελπιστώ να έχω να πω μόνο ιστορίες αγώνων ενόντια στην πατρίδα, τον μιλιταρισμό και κάθε λογής φασισμό.

**Η υποχρεωτική θητεία δεν είναι μοίρα, είναι άλλο ένα πεδίο ανταγωνισμού!
Αλληλεγγύη σε όλους τους ολικούς αρνητές στράτευσης!
Ούτε μια ώρα στον στρατό!**

